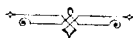


II.

Varð sú einför yndis-snauð—
 Alt meðan svaf til baka
 Yfir lofts og lagar auð
 Lifa einn og vaka?

Utar storm' og öldu-gang
 Eiga stefnu vísa,
 Unz um djúpið flaut í fang
 Fyrsta morgun-lýsa?

Skeyta' ei hvar að strönd var styt,
 Stika nótt og sæinn
 Undir höfn við heimskauf yzt,
 Heiðríkjuna' og daginn?



III.

Lítill undur eru það
 Óvænt, þeim sem skilur,
 Þó um síðir sæ-kong að
 Sverfi manndráps-bylyr.

Drífa segl til sama lands,
 Sekkur skútan leka.
 Beztu vilji vogaðs manns
 verður afturreka.

Allir hafa aflað smátt
 Endir þann sem hræðast—
 Nóg er að hafa afgert átt
 Erindi að fæðast.

Þú hefir beitt við blítt og strangt,
 Brim og ísa klofið,
 Þú hefir af þér æfilangt
 Engan róður sofið.